

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115218323
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8115218323.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcov: 1/ F. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. Y. XXX XX P., 2/ P. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XX, XXX XX C., 3/ D. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. X, XXX XX S., X/ P. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX, XXX XX O. X - H., C. H./ Y. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C. S., C. H./ U. H. st., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XX, XXX XX C., 7/ U. H. P. nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XX, XXX XX C., 8/ P. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XX, XXX XX H., 9/ Y. P., nar. XX.XX.XXXX, Q. XX, XXX XX D. P., všetci žalobcovia právne zastúpení: JUDr. Michal Feciľak, advokát, Jesenná 8, 080 05 Prešov proti žalovaným: 1/ A. T., so sídlom T. I. XX, XXX XX W., právne zastúpený: GARAJ & Partners s.r.o., Jozefská 3, 811 06 Bratislava, IČO: 35 951 125, 2/ X. H. - P. T. A. X. X., XXX XX W., G.: XX XXX XXX, 3/ G.. U. U., nar. XX.XX.XXXX, M. S. XXXX/XXXXA, XXX XX C. W., C. H./ D. U., nar. XX.XX.XXXX, H. XX/XX, XXX XX M. W., C. H., v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaniach žalobcov 1/ - X/, žalovaného 1/ a žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 14C 299/2015-981 zo dňa 16.09.2020 takto

rozhodol:

- I. Mení rozsudok vo výrokoch I. a II. tak, že žalobu zamietá.
- II. Potvrdzuje rozsudok vo výroku III..
- III. Stranám sporu náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam rozhodol takto:

„I. u r č u j e , že žalobcovia v 1. až 5. rade sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností - novovytvorených parciel nachádzajúcich sa v katastrálnom území X.:
KN-C č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXXX m²,
KN-C č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXXX m²,
vytvorených L. plánom č. XXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, overený E. úradom F., katastrálnym odborom, dňa XX.XX.XXXX pod č. L a to:

žalobca v 1. rade vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu X/X a X/XX,
žalobca v 2. rade vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu X/XX a X/XX,
žalobca v 3. rade vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu X/XX,
žalobca v 4. rade vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu X/XX a X/XX,
žalobca v 5. rade vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu X/XX,

II. u r č u j e , že Y. H., rod. P., nar. XX.XX.XXXX, zomr. dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom O. XX, XXX XX C., bola ku dňu smrti podielovou spoluvlastníčkou so spoluvlastníckym podielom v rozsahu X/XX k nehnuteľnostiam - novovytvoreným parcelám nachádzajúcich sa v katastrálnom území X.: KN-C č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXXX m², KN-C č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXXX m², vytvorených L. plánom č. XXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, overený E. úradom F., katastrálnym odborom, dňa XX.XX.XXXX pod č. L

III. v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a ,

IV. stranám sporu náhradu trov konania n e p r i z n á v a .“

2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle § 1 ods. 2 Nariadenia SNR č. 104/1946 Sb.n., § 7 Zákona č. 162/1995 Z.z., § 70 ods. 1 tohto zákona, pričom dospel k záveru, že je dôvodné čiastočne vyhovieť žalobe vo vzťahu k žalobcom 1/ až 7/, pričom svoje rozhodnutie založil na týchto skutočnostiach:

„Súd prvej inštancie pri viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu vychádzal z toho, že žaloba podľa všeobecných predpisov občianskeho práva je v danom prípade možná, pričom pokiaľ vlastníctvo právnych predchodcov žalobcov bolo odňaté bez právneho dôvodu, ich vlastníctvo zostalo zachované napriek inému zápisu v evidencii nehnuteľnosti. Vzhľadom na vyslovený právny názor odvolacieho súdu, súd v podstate skúmal už iba to, či vlastnícke právo právnych predchodcov žalobcov k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom sporu, existovalo.

Na základe predložených listinných dôkazov mal súd za preukázané, že v pozemnoknižnej vložke č. 1, k.ú. M. (majetková podstata) je pod bodom XX zápis: „došlo XX.XX.XXXX č.d. XXXX“, z ktorého vyplýva, že týmto zápisom bola poznačená konfiškácia pre účely pozemkovej reformy s tým, že dispozícia s týmto majetkom je vyhradená výlučne F. pôdohospodárstva a pozemkovej reformy. F. bodom XX je zápis: „došlo XX.XX.XXXX č.d. XXXX“ z ktorého vyplýva, že týmto zápisom bola poznamenaná konfiškácia majetku pre: C. štát a zároveň bola vymazaná konfiškácia pod bodom XX.

Z výmeru, vydaného F. pôdohospodárstva a pozemkovej reformy, o vlastníctve pôdy zo dňa 07.04.1948 vyplýva, že do vlastníctva U. P. a manželky Y., rod. Q. bola, okrem iných, pridelená aj parcela č. XXX/X (vločka č. 1) k. ú. M. - O., pričom aj keď je na tomto výmere uvedené meno U. P. a manželka Y., rod. Q., práve z označenia manželky, resp. aj všetkých okolností dostupných listinných dôkazov, je podľa názoru súdu zrejme, že sa jedná o osobu U. P..

Z vyjadrenia právneho zástupcu žalobcov, ako aj z predložených listinných dôkazov vyplynulo, že prídelcovia užívali predmetné parcely do roku XXXX, kedy ich vniesli do U. M., pričom družstvo užívalo tieto parcely až do času, kým štát previedol hospodárskymi zmluvami z roku XXXX tieto parcely na H. diaľnic, pričom následne boli vlastníkmi X. X., P. T. a v súčasnosti je to žalovaný v 1. rade.

Z pripojeného reštitučného spisu Okresného úradu F. vyplýva, že právni nástupcovia (deti) pôvodných prídelcov, konkrétne Y. U., rod. P. a právne nástupkyne po U. P. (H.. U. Q. a H.. P. X.), si uplatnili reštitučné nároky k pôvodnej parcele mpč. XXX/X, pričom rozhodnutím zo dňa XX.XX.XXXX E. úrad F., odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rozhodol, že uvedené osoby spĺňajú podmienky § 6 ods. 1 písm. p) zákona č. 229/1991 Zb., pričom z odôvodnenia tohto rozhodnutia okrem iného vyplýva, že pôvodným vlastníkom U. P. (zomr. r. XXXX) a manž. Y., rod. Q., boli pridelené parcely Q. o vlastníctve pôdy č. XX/XXXX/XX zo dňa XX.XX.XXXX, podľa nariadenie SNR č. 104/45 Sb. v znení nariadenia SNR č. 64/46 Sb. do vlastníctva z konfiškovaného majetku K. O. a spol. v kat. území M.. Z citovaného rozhodnutia vyplýva, že právni predchodcovia U. P. s manželkou vstúpili do reálneho užívania pridelených nehnuteľností a spravali sa ako vlastníci. Založením U. v M., došlo k prevzatíu všetkých pridelených nehnuteľností do užívania družstva. Zároveň bola pozastavená aj platobná povinnosť voči prídelcom a nedošlo ani k právne účinnému prevodu, len pre nedostatok zápisu do pozemkovej knihy. V šesťdesiatych rokoch došlo k výstavbe M. závodov n. p. F. na parcelách mpč. XXX/X a mpč. XXX/X, pričom pre nerealizované zápisové konanie štát od prídelcov nevyvlastnil ani nevykúpil predtým konfiškované a potom pridelené parcely na výstavbu. Uvedené parcely prešli na štát na základe M. zmluvy č. X-D/XX zo dňa XX.XX.XXXX a boli vedené na LV č. X pre C.. štát - E. F.. Výsledky

prídelového pokračovania neboli zohľadnené pri určovaní vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, hoci neboli zrušené Výmery o vlastníctve k pôde, ktoré ostali platné. Taktiež aj časť parcely mpč. XXX/X, bola prevedená na štát - H. T. W. hospodárskymi zmluvami č. E - XXXXX/XX-X/Q.a zo dňa XX.XX.XXXX a D-XXXX/XX-R. zo dňa XX.XX.XXXX a je vedená na LV č. XXX pre C.. štát - H. T. W.. Táto časť parcely je zastavaná F. kH. F. - O..

Uvedené prevody na štát boli uskutočnené bez vlastníckeho vyporiadania, a tiež bez poskytnutia náhrady právnym predchodcom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, došlo k prevzatiu nehnuteľnosti štátom bez právneho dôvodu, pričom keďže podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona sú zákonné prekážky na vydanie nehnuteľnosti, oprávnené osoby majú podľa § 14 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 zákona nárok na náhradu s tým, že za pozemky, ktoré nie je možné vydať sa oprávneným osobám prevedú bezodplatne do vlastníctva iné pozemky vo vlastníctve štátu v primeranej výmere a kvalite ako boli pôvodné pozemky (§ 11 ods. 2 zákona). Z predloženého reštitučného spisu taktiež vyplýva, že uvedeným osobám bola vyplatená z titulu reštitúcie finančná náhrada.

Pokiaľ právny zástupca žalovaného v 1. rade namietal nedostatok aktívnej legitímácie, resp. skutočnosť, že potencionálni dedičia musia vystupovať v súdnom konaní na jednej strane, tak súd poukazuje na to, že nie je vadou konania, pokiaľ niektorí z potencionálnych dedičov vystupujú na strane žalobcov a niektorí na strane žalovaných. Súd zároveň poukazuje na to, že pokiaľ žalobcovia žiadali určiť vlastnícke právo, resp. určiť, že časť predmetnej parcely patrí do dedičstva po ich právnych predchodcoch, tak takéto určenie je možné, keďže žiadali určiť iba jednotlivé podiely, ktoré formálne prededili ich právni predchodcovia po pôvodných prídelcoch, aj keď je zrejmé, že predmetné vlastníctvo bolo vedené duplicitne jednak v registri „E“, ako aj v registri „C“.

V súvislosti s námietkou nedostatočnej identifikácie parciel, ktoré sú predmetom konania, súd poukazuje na to, že z geometrického plánu vyplýva, že novovytvorené pozemky KN - C parc. č. XXXX/X a XXXX/XX sú súčasťou pôvodnej pozemno-knižnej parcely mpč. XXX/X, ktorá bola evidovaná v k.ú. M., pričom tento geometrický plán je dostatočným podkladom pre identifikovanie parciel, teda preukázanie skutočnosti, že parcely, ktoré sú predmetom tohto konania boli vytvorené z pôvodnej mpč. XXX/X k.ú. M..

Vzhľadom na závery odvolacieho súdu, súd skúmal, či vlastnícke právo právnych predchodcov žalobcov existovalo. V tejto súvislosti považuje súd za podstatné, že z výmeru o vlastníctve pôdy zo dňa XX.XX.XXXX nepochybne vyplýva, že z majetku bývalého vlastníka: Q. O. a spol. boli pridelené U. P. a manželke Y., rod. Q. do vlastníctva poľnohospodárske nehnuteľnosti v katastrálnom území M. - O., okrem iného parcela č. XXX/X - roľa o výmere X,XXXX ha.. Uvedená skutočnosť nepochybne vyplýva aj z konečného prídelového plánu s tým, že osobitne sú označené parcely XX, XX - dom a dvor o výmere X,XXXX ha a parcela č. XX/A - pol.sýpky o výmere X,XXXX ha, pričom výmera ostatných parciel (role) je sčítaná a predstavuje celkovo X,XXXX ha (v konečnom prídelovom pláne je výmera X,XXXX), teda uvedené skutočnosti svedčia o vlastníctve právnych predchodcov žalobcov. V súvislosti s námietkou žalovaného v 1. rade ohľadom skutočnosti, že predmetný výmer nebol premietnutý do pozemkovej knihy a v uvedenom čase platil intabulačný princíp, súd poukazuje na to, že zo samotného výmeru čl. IV. bod 1 vyplýva, že výmer je verejnou listinou dokazujúcou vlastnícke právo prídelcu k pridelenej poľnohospodárskej nehnuteľnosti, na základe ktorej príslušný knihovný súd urobí záznam vlastníckeho práva v prospech prídelcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia. Z uvedeného teda nevyplýva, že prídelcovia boli povinní urobiť knihový záznam, keďže táto povinnosť im z výmeru nevyplývala, a taktiež je potrebné brať zreteľ na spoločenské pomery existujúce v danom čase, pričom len samotná absencia zápisu podľa názoru súdu nemôže mať vplyv na zánik vlastníckeho práva právnych predchodcov žalobcov, pričom táto otázka už bola judikatúrou vyriešená a súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje aj na nariadenie SNR č. 104/1946 Sb.n., z ktorého taktiež vyplýva, že výmer o vlastníctve pôdy je verejnou listinou dokazujúcou vlastnícke právo prídelcu. Vzhľadom na uvedené mal teda súd za preukázané vlastnícke právo právnych predchodcov žalobcov, preto žalobe vyhovel tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku, nakoľko žalobcovia majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení v zmysle § 137 c) CSP, keďže ako vlastníci predmetných nehnuteľností sú v súčasnosti zapísaní žalovaní v 1. a 2. rade.“

3. Žalobu žalobcov 8/ a 9/ považoval súd prvej inštancie za nedôvodnú, nakoľko ich právna predchodkyňa uplatnil reštitučný nárok na predmetné nehnuteľnosti a bola jej vyplatená aj finančná náhrada.

4. Súd prvej inštancie vo vzťahu k námietke vydržania žalovaných uviedol, že zápis z XX.XX.XXXX, od ktorého žalovaní odvádzajú svoje vlastnícke právo je ničotným aktom, na ktorý nemožno prihladiť a pokiaľ štát nebol dobromyseľný a nemohol byť dobromyseľný už pri vstupe do prípadnej držby, neexistuje žiaden relevantný titul pre takýto vstup, preto následne ani ďalšie subjekty, pričom sa jednalo o subjekty štátu, respektíve subjekty so 100% účasťou štátu, nemohli byť dobromyseľní a preto nemohli nadobudnúť vlastnícke právo titulom vydržania.

5. Námietku žalovaného 1/ v nedostatku intabulácie a toho, že vlastníctvo nebolo zapísané do pozemkovej knihy, považoval súd prvej inštancie za nedôvodnú, nakoľko od času, kedy im bola nehnuteľnosť pridelená, teda od XX.XX.XXXX je nepochybné, že žalobcovia nehnuteľnosť užívali aj po tom, čo v roku XXXX bola nehnuteľnosť združená do U. M. a toto nemalo vplyv na plynutie vydržacej lehoty, preto právni predchodcovia žalobcov nadobudli vlastnícke právo vydržaním k XX.XX.XXXX.

6. O týchto skutočnostiach súd prvej inštancie rozhodoval v zmysle ustanovení § 116 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného od 01.01.1951, § 145 ods. 1 citovaného zákona, § 145 ods. 2 a § 566 ods. 1, 2 citovaného právneho predpisu.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 257 CSP, pričom za dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania stranám sporu považoval vývoj judikatúry najvyšších súdnych autorít, kedy táto sa vyvíjala a podľa nej popri reštitučnom zákonodarstve bolo možné uplatniť nárok na určenie vlastníckeho práva aj podľa všeobecných predpisov, následne táto prax bola menená. Táto skutočnosť mala vplyv na presvedčenie strán sporu o dôvodnosti ich argumentov, čo je dôvod pre nepriznanie náhrady trov konania stranám, pričom žalovaní 3/ a 4/ žalobu nerozporovali, respektíve sa k tejto nevyjadrovali a trovy konania im nevznikli.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie žalobcov 1/ až 9/, a to proti výrokom III. a IV. s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP. Odvolatelia po rekapitulácii dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie namietli nesprávne právne posúdenie ohľadom výroku III., pričom považovali odôvodnenie zamietnutia žaloby žalobcov 8/ a 9/ za nepresvedčivé a tým porušujúce ich právo na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie riadne nevysvetlil to, aký vzťah má uplatnenie reštitučného nároku právneho predchodcu žalobcov 8/ a 9/, pričom poukázali na skutočnosť, že žalobcovia namietli rozhodnutie OÚ PO OPP a LH zo dňa XX.XX.XXXX za nulité z dôvodu, že štát vlastníkom predmetných pozemkov sa nikdy nestal. Ak sa štát vlastníkom pozemkov nestal, nebol naplnený reštitučný dôvod, nakoľko pri vydávaní reštitučných nárokov sa jednalo o nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát. Pokiaľ nehnuteľnosti na štát neprešli, nebol daný ani reštitučný nárok. Z tohto dôvodu je tvrdenie súdu, že žalobcovia nemôžu žiadať určiť vlastnícke právo k podielu, na ktorý bol uplatnený reštitučný nárok je nesprávne. Súd prvej inštancie porušil práva žalobcov na spravodlivý proces, nakoľko sa nevysporiadal s argumentami predkladanými v tomto smere žalobcami. Zároveň žalobcovia namietli výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie, kedy v danom prípade niet dôvodov pre aplikáciu § 257 CSP, ktorý prichádza do úvahy len vo výnimočnom prípade, pričom súd prvej inštancie nebral do úvahy aktuálnu judikatúru vo vzťahu k aplikácii § 257 CSP. Žalobcovia namietli to, že vývoj judikatúry najvyšších súdnych autorít je dôvodom pre uplatnenie § 257 CSP, nakoľko tu existuje množstvo rozhodnutí Ústavného súdu, ktoré podporujú záver, že ak došlo k zabratiu majetku štátu bez právneho dôvodu a osoba nestratí svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku, preto jej nič nebráni, aby sa domáhala svojho práva určovacou žalobou na súde. O tomto právnom závere mala vedomosť aj žalovaná strana, ktorá napriek tomu tvrdila opak. Preto aj s poukazom na závery obdobných konaní, ktoré sa týkali susediacich parciel, mali žalovaní vedomosť o tom, akým spôsobom rozhodujú sudy v takýchto prípadoch a napriek tomu predložovali konanie svojimi argumentami s čím súvisí aj nárast trov konania. Odôvodnenie súdu prvej inštancie vo vzťahu k trovám konania je arbitrárne a súd prvej inštancie sa nezaoberal majetkovými, sociálnymi a osobnými pomermi žalobcov, nezohľadnil ich dopad na majetkové pomery. To, že žalobcovia boli právne zastúpení bolo využitím ich ústavného práva a táto skutočnosť nemôže mať vplyv na výrok o trovách konania. Z týchto dôvodov žiadali, aby odvolací súd zmenil napadnuté výroky III. a IV. a vyhovel návrhom žalobcom.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie aj zo strany žalovaného 1/, a to proti výrokom I. až IV. napadnutého rozsudku s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ CSP. Žalovaný 1/ podaným odvolaním namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ CSP s tým, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a nesprávne zistil skutkový stav,

príčom judikatúra, na ktorú poukázal súd prvej inštancie je už aplikačnou praxou prekonaná, pričom súd prvej inštancie vychádzal len zo záveru, že určenia vlastníckeho práva sa žalobcovia môžu domáhať aj po uplynutí prekluzívnych predpisov reštitučného zákonodarstva, čím dochádza k narušeniu princípu právnej istoty právneho štátu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za prekvapivé, pričom došlo k zmene jeho právneho názoru bez toho, aby zo strany žalobcov boli predložené nové dôkazy. Zároveň nebol zohľadnený dôkaz, a to znalecký posudok č. X/XXXX, hospodárske zmluvy, delimitačné protokoly, ktoré stanovili, že diaľnica a cesty I. triedy sú vo vlastníctve štátu, čím došlo k nezákonnému rozhodnutiu. Žalovaný 1/ poukázal na to, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania, sú v držbe žalovaného niekoľko desaťročí, pričom žalobcovia nepreukázali žiadne objektívne dôvody, pre ktoré nemohli reálne využiť reštitučné predpisy za účelom domáhania sa majetku po svojich predkoch. Konštantná judikatúra vychádza zo záveru, že pokiaľ včasnému uplatneniu reštitučných predpisov nebránila žiadna objektívna skutočnosť, potom ide o subjektívnu okolnosť, ktorou sa nedá obchádzať reštitučný predpis, ktorý počítal s možnosťou riešiť reštitučný nárok v prípade, že pozemok nemožno vydať pre jeho zastavanosť. V danom prípade právny vzťah žalobcov k spornej nehnuteľnosti bol dotknutý a neistý už pred niekoľkými desiatkami rokov, pričom deti pôvodných prídelcov si uplatnili reštitučné nároky k parcele mp č. XXX/X a rozhodnutím z XX.XX.XXXX im bolo priznané postavenie osôb, ktoré spĺňajú podmienky pre reštitučný nárok. Nakoľko nebolo možné vrátenie týchto pozemkov, bola im vyplatená peňažná náhrada, a to Y. U., U. Q. a P. X.. V tomto rozhodnutí je uvedené, že reštitučné nároky dedičov sú riadne ukončené a keďže ostatní rodinní príslušníci žalobcov takýmto spôsobom nepostupovali, je určovacia žaloba narušujúcou právnu istotu súčasného vlastníka, pričom v konkurencii s reštitučnými predpismi možno takto postupovať len výnimočne. Prejednávaný prípad však výnimočným nie je s poukazom na to, že pokiaľ si reštitučný nárok uplatnili dve zo štyroch detí, respektíve právnych nástupcov prídelcov, mohli a mali si tento nárok uplatniť aj právni nástupcovia po ďalších deťoch prídelcov, teda po P. P. a Q. P., pričom títo tak neurobili a v konaní nepreukázali žiadnu objektívnu skutočnosť, ktorá by im bránila uplatniť reštitučný nárok. V tomto smere neprodukovali ani žiaden dôkaz. Žalobcovia po roku XXXX, teda od platnosti reštitučných predpisov žiadnym spôsobom sa nedomáhali svojich nárokov a žalobu podali až v roku 2015, pričom reštitučné lehoty boli predlžované až do roku 2004. Tieto mali jasné pravidlá a stanovené lehoty tak, aby nedochádzalo k právnej neistote, ktorá narúša základy demokratického štátu. To, že takýmto spôsobom nedbalo a laxne žalobcovia konali, nemôže byť na ľarchu žalovaného 1/. V tejto súvislosti žalovaný 1/ poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I.ÚS 460/2017 ako aj na uznesenie Ústavného súdu sp.zn. III.ÚS 177/2013. Rovnako poukázal aj na rozhodnutie Českého ústavného súdu, kedy je záujem na tom, aby dlhodobo platný právny stav nebol spochybňovaný a nevznikala neistota z hľadiska vlastníctva. Žalobcovia odignorovali právne možnosti, ktoré im právny poriadok priznával. V tejto súvislosti je dôležitou skutočnosťou vykonanie ROEP v roku 2001, pričom v tomto štádiu konania žalobcovia pokiaľ nesúhlasili so závermi z výpisu z ROEP mali právo podať voči tomuto námietky. Týmto spôsobom sa žalobcovia nebránili, čím prejavili de facto súhlas so závermi ROEP. Žalovaný poukázal na to, že je vedený ako vlastníak predmetných nehnuteľností na príslušnom liste vlastníctva s poukazom na to, že existoval tu duplicitný zápis v registri „C“ ako aj v registri „E“ a žalobcovia v rámci ROEP nenamietli jeho závery mala byť ich žaloba zamietnutá.

10. Žalovaný 1/ poukázal na skutočnosť, že namietol zohľadnenie inštitútu vydržania, nakoľko v 60-tych rokoch pri výstavbe hydinárskych závodov pre nerealizované zápisové konanie štát od prídelcov predmetné parcely nevyvlastnil a ani nevykúpil predtým konfiškované a následne pridelené parcely na výstavbu. Uvedené parcely prešli na štát na základe hospodárskej zmluvy z roku XXXX a následne boli vedené na LV č. X pre C. štát. C. parcely mp č. XXX/X bola prevedená na štát, a to na H. diaľnic W., a to hospodárskymi zmluvami z roku XXXX a táto časť parcely zastavaná križovatkou diaľnice F. - O.. Pokiaľ prídel najmä vinou prídelcov nebol zapísaný do evidencie pozemkov, potom bol štát v nakladaní s takto skonfiškovaným pozemkom dobromyseľný v tom, že mu tento patrí a pokiaľ právni predchodcovia žalobcov nepožiadali o zápis takto časti aj sami zapríčinili vzniknutú situáciu. Štát v zastúpení E. F. a neskôr H. diaľnic W., potom X. správou ciest a napokon žalovaným 1/ nakladal s nehnuteľnosťami ako so svojím vlastníctvom a užíval ich, nakoľko sú zastavané diaľnicou. Právni predchodcovia žalobcov nepožiadali o zápis prídelu do evidencie nehnuteľnosti, ktorá mala do roku XXXX právotvorné účinky a taktiež nenamietali závery uskutočnenej ROEP v roku 2001. Zároveň nežiadali využiť možnosť reštitučných predpisov s výnimkou Y. U., U. Q. a P. X., ale až v čase, keď sú pozemky zastavané diaľnicou sa domáhajú ich vlastníctva, pričom nezaujem žalobcov trval o tieto pozemky cca XX rokov. Dobromyseľnosť právneho predchodcu žalovaného 1/ je daná tým, že s predmetnými nehnuteľnosťami disponoval ako so svojimi a previedol ich do správy žalovaného 2/ na základe delimitačného protokolu zo dňa 03.11.2009, ktorý bol zapísaný v súlade s rozhodnutím Ministra dopravy a pôšt a telekomunikácií

o vyňatí časti majetku zo správy rozpočtovej organizácie X. Platnosť takýchto úkonov nebola nijakým spôsobom spochybnená. Z konštantnej judikatúry súdov vyplýva, že subjektom vydržania môže byť aj štát a do doby vydržania sa započítava aj trvanie pred 01.01.1992. Štát teda bol spôsobilý nadobudnúť predmetné nehnuteľnosti vydržaním s poukazom na skutočnosť, že u neho neabsentoval žiaden zo zákonných predpokladov vydržania, a to oprávnenosť, či dobromyseľnosť držby po celú dobu vydržania, pričom žalovaný 1/ poukázal na právnu úpravu podmienok vydržania od roku 1950. Dobromyseľnosť žalovaného 1/ vychádza aj z rozhodnutia o konfiškácii majetkov pôvodnému vlastníkovi pozemkov K. O., z ktorého vyplýva, že jeho majetok sa stal vlastníctvom C. štátu a štát s touto parcelou nakladal ako so svojim vlastníctvom. Po konfiškácii majetku K. O. bolo vlastníctvo parcely č. XXX následne v operáte EN označené ako XXX a zapísané na LV č. X do vlastníctva štátu, pričom rozhodnutím o zmene hraníc katastra medzi obcou M. a mestom F. (k.ú. X.) sa parcela registra I. č. XXXX stala súčasťou k.ú. X.. Uvedená parcela bola konfiškovaná z majetku O., pričom štát s týmito parcelami nakladal ako so svojim vlastníctvom a k zápisu vlastníckeho práva v prospech C. republiky došlo na základe geometrického plánu z roku XXXX a vyvlastňovacieho spisu. Pokiaľ tu existovalo právoplatné rozhodnutie príslušného orgánu o konfiškácii majetku danej osoby, takáto konfiškácia nastáva ex lege a týmto spôsobom dochádza k zániku vlastníctva doterajšieho vlastníka a nové originálne nadobudnutie vlastníctva pripadá v prospech štát. Štát konfiškáciou nadobudol vlastníctvo bez intabulácie, pričom následne hospodárske zmluvy, delimitačný protokol o odovzdaní a prevzatí správy nehnuteľného majetku z roku 2009 neboli doposiaľ zrušené. Táto skutočnosť nebola bratá do úvahy súdom prvej inštancie, kedy mala byť žaloba žalobcov zamietnutá. Z týchto dôvodov žiadal žalovaný 1/ žalobu žalobcov zamietnuť a priznať žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie aj zo strany žalovaného 2/, a to proti výrokom I., II. a IV., pričom žalovaný 2/ poukázal na skutočnosť, že žalobcovia si mohli uplatniť reštitučný nárok a pokiaľ k tomu nedošlo, potom žalovaný od 01.01.2005 nemal dôvod pochybovať o dobromyseľnosti desiatky rokov vykonávaného vlastníckeho práva s tým, že v danej veci bola podaná žaloba 08.07.2015 a zároveň uviedol, že pokiaľ nedošlo k intabulácii vlastníckeho práva právnych predchodcov žalobcov, nemohlo im vzniknúť vlastnícke právo k týmto pozemkom. Žalovaný 2/ namietol nesprávne právne posúdenie ako aj nesprávne právne zistenia súdu prvej inštancie, pričom v súvislosti s odôvodnením súdu prvej inštancie nebral do úvahy to, že po vydaní rozhodnutia o konfiškácii majetkov K. O. sa vlastníkom tohto majetku stal C. štát a tento bol aj uvedený ako vlastník parcely EN XXX a s touto nakladal ako so svojim vlastníctvom. Rovnako nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie, že žalovaný 1/ ako akciová spoločnosť so 100% účasťou štátu ani žalovaný 2/ nemohol byť dobromyseľný a nemohol nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, pričom poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorých je úlohou inštitútu vydržania umožniť nadobudnutie vlastníctva držiteľovi, ktorý vec dlhodobo ovláda v dobrej viere, že je jej vlastníkom, pričom táto dobromyseľnosť je daná s ohľadom na všetky okolnosti. Je nepochybné, že aj po roku 2001, kedy došlo k vykonaniu ROEP bola Slovenská republika a jej správca dobromyseľná v tom, že tieto parcely jej platia. Aj tento register je verejnou listinou, pričom X. správa ciest nakladala s touto parcelou ako s vlastnou a dobromyseľnosť X. správy ciest je daná tým, že so spornými parcelami disponovala ako so svojimi a previedla ich do správy žalovaného 2/ delimitačným protokolom z roku 2009. Nakoľko sa do vydržacej doby započítava držba všetkých oprávnených držiteľov, držba X. správy ciest a následne žalovaného je minimálne od roku 2001 držbou dobromyseľnou a do roku 2015, kedy bola podaná žaloba uplynulo viac ako 10 rokov, čím boli nadobudnuté tieto nehnuteľnosti vydržaním. Právni predchodcovia žalobcov nepožiadali o zápis prídeldu do evidencie nehnuteľnosti a následne na rozdiel od niektorých rodinných príslušníkov nevyužili možnosť danú im reštitučnými predpismi. Z konštantnej judikatúry vyplýva, že subjektom vydržania môže byť aj štát, preto niet dôvodu vylúčiť štát ako subjekt spôsobilý nadobudnúť predmetné nehnuteľnosti vydržaním, nakoľko splnil všetky zákonné predpoklady vydržania a bol aj dobromyseľný, nakoľko žalobcovia nepožiadali o prinavrátenie predmetných nehnuteľnosti. Tieto skutočnosti neboli nijakým spôsobom zo strany žalobcov vyvrátené ani spochybnené, preto okresný súd dospel k nesprávnym právnym záverom, keď konštatoval, že vlastnícke právo právnych predchodcov žalobcov vzniklo, a to na základe výmeru o vlastníctve pôdy bez ohľadu na absenciu jeho intabulácie. V tejto súvislosti je nutné zdôrazniť rozhodnutie Okresného úradu F. o priznanom reštitučnom nároku, z ktorého vyplýva aj to, že bola pozastavená platobná povinnosť voči prídelcom a nedošlo teda k právnemu účinku prevodu. Z toho zrejme vyplýva záver, že prídelcovia ani nezaplatili prídelovú cenu, respektíve nie úplne, a preto výmer nebol premietnutý a zapísaný do pozemkovej knihy v čase platnosti intabulačného princípu, čo znamená, že nedošlo k právne účinnému prevodu vlastníctva.

12. Žalobcovia nepreukázali objektívne dôvody, pre ktoré nemohli využiť postup podľa reštitučných predpisov a pokiaľ vychádzame zo zásady, že právo patrí bdelym, nemožno ich nedbanlivosť zhojiť takouto žalobou. Právni nástupcovia po U. P. si uplatnili reštitučné nároky, pričom bolo týmto vyhovené, tak v takomto prípade žaloba ďalších rodinných príslušníkov vo forme určovacej žaloby smeruje k narušeniu právnej istoty na strane súčasného vlastníka. Použitie takejto určovacej žaloby v konkurencii s reštitučnými predpismi prichádza do úvahy len výnimočne. Pokiaľ si reštitučné nároky uplatnili dve zo štyroch detí prídelcov, respektíve ich právni nástupcovia a ostatní nepreukázali objektívnu skutočnosť, ktorá by im bránila si uplatniť reštitučné nároky, treba na túto skutočnosť brať ohľad, aby neboli narušené základné princípy demokratického štátu, teda aj princíp právnej istoty. Žalovaný 2/ poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III.ÚS 177/2013 a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v napadnutých výrokoch zmenil a žalobu zamietol, respektíve vec zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného 2/ uviedol, že sa stotožňuje s odvolacími dôvodmi ako aj s jeho argumentáciou vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Zdôraznil, že podľa záveru súdu prvej inštancie sa žalobcovia môžu bez časového obmedzenia domáhať svojich vlastníckych práv bez ohľadu na predpisy reštitučného zákonodarstva, čím dochádza k porušeniu princíпов právneho štátu. Súd prvej inštancie bez preukázania objektívnych okolností, ktoré by vylučovali možnosť žalobcov domáhať sa svojich práv reštitučnými predpismi zmenil svoj právny názor a žalobe vyhovel. Týmto spôsobom vec nesprávne právne posúdil. Rovnako tak nebola správne aplikovaná konštantná judikatúra, ktorá sa zhodla v tom, že cestou všeobecnej určovacej žaloby možno ísť len vtedy pokiaľ sú dané objektívne skutočnosti brániace aplikácií reštitučného nároku. V ostatných vyjadreniach žalovaný 1/ zopakoval svoje odvolacie dôvody z ním podaného odvolania.

14. Žalobcovia vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného 2/ nesúhlasili s ním podanými odvolacími dôvodmi, poukázali na to, že produkovali a predkladali množstvo súdnych rozhodnutí, z ktorých vyplýva, že držba štátu nebola ani oprávnená ani dobrovoľná, nakoľko štátu chýbal právny titul, na základe ktorého by mohlo odvodzovať svoje vlastnícke právo k sporným pozemkom ako aj následnú dobromyseľnosť. Československý štát v roku 1958 na základe tzv. „druhej konfiškácie“ nemohol sporné pozemky opäť skonfiškovať pôvodnému vlastníkovi a prideliť ich sám sebe a byť v dobrej viere, že je oprávneným držiteľom sporných pozemkov, nakoľko v čase druhej konfiškácie boli už pozemky raz skonfiškované, a to na základe rozhodnutia z 26.11.1947. V roku 1958 boli už predmetné pozemky vo vlastníctve jednotlivých prídelcov, a preto ich štát nemohol skonfiškovať ich pôvodnému vlastníkovi. Pokiaľ teda štátu chýbal v roku 1958 právny titul, na základe ktorého by mohol odvodzovať svoje vlastnícke právo k sporným pozemkom, nemohol následne ani E. F. platne previesť správu k týmto pozemkom na základe hospodárskych zmlúv na H. diaľnic a následne ani na ďalších právnych nástupcov, ktorých tým pádom nemožno považovať za dobromyseľných. K týmto záver dospel aj Najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach. Pokiaľ Československý štát sám nemohol byť v dobrej viere, že je oprávneným vlastníkom na základe druhej konfiškácie z roku 1958, následne preto nemohli byť v dobrej viere ani štátna organizácia Riaditeľstva diaľnic ani rozpočtová organizácia X. správy ciest na základe rozhodnutia z roku XXXX. Súd prvej inštancie sa zaoberal možnosťou vydržania sporných pozemkov zo strany žalovaného 2/ a dospel k právnemu záveru, s ktorým sa žalobcovia stotožňujú. Rovnako tak bol správny právny názor súdu prvej inštancie v otázke vydržania sporných nehnuteľností zo strany žalobcov vyjadrených v bode 24 napadnutého rozsudku. Pokiaľ sa týka skutočností, že žalobcovia, respektíve ich právni zástupcovia nežiadali o zápis výmeru do evidencie nehnuteľností, tak takýto postup nebol potrebný, nakoľko výmer o vlastníctve pôdy je verejnou listinou dokazujúcou vlastnícke právo prídelcu k pridelenej poľnohospodárskej nehnuteľnosti, na základe ktorej príslušný knihovní súd urobí záznam vlastníckeho práva v prospech prídelcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia, čo značí, že vlastníci, respektíve prídelcovia nadobudli vlastníctvo na základe výmeru bez potreby vkladu vlastníckeho práva do pozemkovej knihy.

15. Rovnako námietka nepreukázania ojedinelosti, či objektívnych dôvodov, pre ktoré žalobcovia neuplatnili svoje nároky cestou reštitučného zákonodarstva platí, že pokiaľ došlo k zabratiu majetku štátu bez právneho dôvodu, osoba nestratila svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku a nič nebráni tomu, aby sa svojho nároku domáhala žalobou opierajúcou sa o všeobecné predpisy občianskeho práva. Z uvedeného dôvodu je takáto námietka irelevantná. S týmito námietkami sa však vyporiadal už odvolací súd vo svojom rozhodnutí zo 17.10.2018. Z výsledkov dokazovania vyplýva to, že štát sa nestal

vlastníkom predmetných pozemkov ani tzv. „druhou konfiškáciou“, ani vydržaním, preto sú závery súdu prvej inštancie správne vo vzťahu k výrokom napadnutým žalovaným.

16. Žalobcovia vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného 1/ uviedli, že nesúhlasia s tvrdeniami žalovaného 1/ v ním podanom odvolaní. V danom prípade sa nejedná o prekvapivé rozhodnutie súdu prvej inštancie, nakoľko súd prvej inštancie rozhodoval v intenciách záväzného právneho názoru vysloveného odvolacím súdom v jeho rozhodnutí po odvolaní proti prvému rozhodnutiu vo veci. Nebolo nutné preukázať objektivnosť dôvodov pre neuplatnenie reštitučných nárokov, nakoľko v danom prípade nedošlo k strate vlastníckeho práva pôvodnými prídelcami a s konkurenciou predpisov o reštitúcií a žalobou o určenie podľa Občianskeho zákonníka sa vyporiadal už odvolací súd v predošlom rozhodnutí. Rovnako nie je dôvodné odvolanie v časti, že súd prvej inštancie sa nezaoberal inštitútom vydržania, nakoľko súd prvej inštancie sa týmto zaoberal v bode 22 rozsudku, kde sa vyporiadal s touto otázkou. Z týchto dôvodov sú odvolacie tvrdenia žalovaného nedôvodné. K námietke nepožiadania zápisu výmery do evidencie nehnuteľnosti poukázali žalobcovia, že takýto postup nebol nutný, nakoľko nadobudli ich právni predchodcovia vlastníctvo k pridelenému majetku na základe výmeru, pričom vo vzťahu k vydržacím námietkam žalobcovia zopakovali svoje stanovisko ako ho uviedli vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného 2/ a toto svoje stanovisko len zopakovali.

17. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov proti výroku III. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie uviedol, že žalobcovia v podanom odvolaní nepredkladajú žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by preukazovali správnosť ich tvrdení. Poukazujú len na už prekonanú judikatúru Českých a Slovenských súdov, ktorá však rieši prípady na inom skutkovom základe a z ich strany dochádza k vytrhávaniu právnych viet z kontextu bez ďalšej analýzy a porozumenia. Žalovaný 1/ aj v tomto podaní v podstate zopakoval dôvody ním podaného odvolania voči rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré sa týkajú rozhodnutia súdu prvej inštancie a namietnutými inštitútm vydržania. Zopakoval svoje tvrdenia v podanom odvolaní, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu a nesprávnemu právnemu posúdeniu.

18. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcov zo dňa 30.11.2020 uviedol, že žalobcovia v podanom vyjadrení uvádzajú opakovane argumenty ako ich uviedli vo svojom podanom odvolaní a ich tvrdenia sú subjektívne a ničím nepodložené. Poukázal na to, že výklad rozhodnutí vyšších súdnych autorít žalobcovia vyložili len vo vlastný prospech a zotrval na svojich záveroch v podaniach, ktoré podal počas konania vo veci. V tomto podaní žalovaný 1/ nepredložil žiadne nové skutočnosti okrem opätovného zopakovania všetkých odvolacích dôvodov ako aj skutočnosti, ktoré už uviedol v konaní.

19. Na svojich tvrdeniach zotrvali aj žalobcovia tak ako to predniesli vo svojom vyjadrení zo dňa 08.01.2021 vo vzťahu k vyjadreniu žalovaného 1/ k odvolaniu žalobcov.

20. Žalobcovia vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného 1/ uviedli, že súd prvej inštancie po zrušení veci rozhodoval v zmysle záveru odvolacieho súdu, pričom toto rozhodnutie nemôže byť v rozpore s princípom právnej istoty. Poukázali na skutočnosť, že žalovaný neuviedol, na základe ktorej konfiškácie majetku K. O. a jeho manželky odvodzuje svoje vlastnícke právo k sporným pozemkom a poukázali na to, že výmer o vlastníctve pôdy preukazuje vlastnícke právo bez ďalšieho zápisu. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky II.ÚS 423/1997 aj ďalšie rozhodnutia, z ktorých vyplýva, že právni predchodcovia žalobcov neboli povinní zapísať vlastníctvo do pozemkovej knihy. Poukázali na skutočnosť, že v situácii keď štátu nesvedčí právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva ostáva zachované vlastnícke právo subjektu, ktorý je posledným vlastníkom pred dňom zápisu. Československý štát nikdy nemal sporné pozemky v opravnej držbe, nakoľko mu chýbal nadobúdaci titul.

21. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k podaniu žalobcov zo dňa 08.01.2021 opätovne poukázal na skutočnosť, že skonfiškovaný majetok K. O. a jeho manželky sa stal vlastníctvom C. štátu, ktorý s ním nakladal ako so svojím vlastníctvom a k zápisu vlastníckeho práva v prospech štátu došlo na základe geometrického plánu z roku XXXX a vyvlastňovacieho zápisu. Následne poukázal na časovú os vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam a na skutočnosť, že žalobcovia niekoľko desaťročí nemali záujem o riešenie týchto parciel a následne takýmto konaním porušujú princíp právnej istoty.

22. Žalobcovia vo svojom vyjadrení z 28.04.2021 v reakcii na vyjadrenie žalovaného 1/ zo dňa 22.01.2021 uviedli, že poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k

problematike nemožnosti previesť na iného viac než má pôvodný vlastník a uviedli, že domnelé vlastnícke právo žalovaných nepožíva ochranu, nakoľko ich právny predchodca, teda Československý štát ani Slovenská republika nikdy platne nenadobudli vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam, čo v konečnom dôsledku znamená absenciu reálneho titulu nadobudnutia vlastníckeho práva. Tento záver vyplýva z nálezu Ústavného súdu sp.zn. I.ÚS 510/2016 a rovnako tak sa vyporiadal aj Ústavný súd s dobrou vierou nadobúdateľa v zápis v katastri nehnuteľnosti. Žalobcovia poukázali na skutočnosť, že obdobne ako v rozhodnutiach prejednávanych Ústavným súdom Slovenskej republiky žalovaní nenadobudli vlastnícke právo na základe platného právneho úkonu, teda tzv. druhej konfiškácie, ktorou sa opätovne skonfiškovali pozemky domnelo patriace rodine O., nakoľko tieto boli vyvlastnené už v roku XXXX a následne pridelené do vlastníctva jednotlivým obyvateľom obce M.. Druhá konfiškácia, od ktorej žalovaný odvodzuje svoje vlastnícke právo už nemohla zasiahnuť do vlastníckych práv prídelcov a jedná sa o ničotný právny akt, ktorý vylučuje dobromyseľnosť žalovaných. Nakoľko štát nebol a nemohol byť v dobrej viere, že je oprávneným vlastníkom, chýba tak žalovaným titul, o ktorý by mohli oprieť svoje domnelé vlastnícke právo. Právne účinky tzv. druhej konfiškácie z roku XXXX teda nemohli nastať.

23. Žalovaný 1/ svojim podaním zo dňa 16.03.2021 opätovne skonštatoval porušenie princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, a to napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie s tým, že súd prvej inštancie nebral do úvahy sled udalostí, ktoré sa viažu k predmetnej nehnuteľnosti, a to od uplatňovania reštitučných nárokov až po vykonávanie ROEP. Poukázal na to, že blízki príbuzní žalobcov využili inštitút reštitúcií, pričom žalobcovia nepreukázali z akého dôvodu nepostupovali týmto spôsobom. Právne vzťahy žalobcov vo vzťahu k týmto nehnuteľnostiam sa stali neistými pred niekoľkými desiatkami rokov. V tomto konaní bolo skonštatované, že pozemky nie je možné vydať, nakoľko sú zastavané cestnou stavbou. Poukázal na časovú os prevodu vlastníckeho práva.

24. Žalovaný 1/ v podaní zo dňa 18.05.2021 k argumentácií žalobcov zo dňa 28.04.2021 uviedol, že predložené uznesenia Ústavného súdu, a to sp.zn. IV.ÚS 59/2021 rieši prípad absolútnej neplatnosti právneho úkonu a nie konkurenciu predpisov reštitučného zákonodarstva a občianskeho práva. Rozhodnutie sp.zn. ÚS 510/2016 rieši nadobudnutie vlastníckeho práva prostredníctvom fiduciárneho prevodu práva, pričom dobromyseľnosť a dobrú vieru treba posudzovať vzhľadom na okolnosti prípadu. Nie je pravdivé tvrdenie žalobcov, že štát nemal titul na užívanie nehnuteľnosti, nakoľko na základe Návrhu poverenictva pôdohospodárstva pre pozemkovú reformu zo dňa 26.11.1947 bola zapísaná poznámka o konfiškácii majetku rodiny O. podľa A. č. XXX/XX SB pre účely pozemkovej reformy. Z uvedeného vyplýva, že konfiškácia nastala zo zákona, nakoľko boli splnené zákonné podmienky, teda právoplatné správne rozhodnutie príslušného orgánu o tom, že predmetná osoba je zradcom a nepriateľom českého a slovenského národa. Toto konfiškačné rozhodnutie bolo predložené. Žalovaný odvodzuje svoje vlastnícke právo aj od konfiškačného zápisu pre C. štát z roku 1958 a následne na základe zmluvy o prevode Správy národného majetku zo dňa 01.08.1968 medzi E. F. a Východoslovenskými hydínárskymi závodmi národný podnik Košice. V 60-tych rokoch teda došlo k výstavbe M. závodov NP F. na parcele mp č. XXX/X, pričom pre nerealizované zápisové konanie štát od prídelcov nevyvlastnil ani nevykúpil predtým konfiškované a potom pridelené parcely. Tieto parcely prešli na štát na základe hospodárskej zmluvy č. X - D XX a boli vedené na LV č. X pre C. štát - E. F.. C. parcely mp č. XXX/X bola prevedená na štát, a to H. diaľnic W. hospodárskymi zmluvami z roku XXXX a je vedená na LV č. XXX. Pokiaľ nebol prídel prídelcov zapísaný do evidencie pozemkov, potom štát v nakladaní s takto skonfiškovaným majetkom bol dobromyseľný v tom, že mu tento patrí. Túto situáciu zapríčinili samotní prídelcovia. Dobromyseľnosť Slovenskej správy ciest ako právneho predchodcu žalovaného 1/ je daná tým, že týmito nehnuteľnosťami disponoval ako so svojimi a previedol ich do správy žalovaného 2/ delimitačným protokolom z roku XXXX.

25. Vo vyjadrení z 28.05.2021 žalobcovia nesúhlasili s tým, že by ich právni predchodcovia zapríčinili stav v zápisu v katastri, tento stav zabezpečil štát a tento preto nemôže tvrdiť s odstupom času, že bol dobromyseľný. Poukázali na skutočnosť, že ani žalovaný nemôže byť dobromyseľným ohľadom parcely I. č. XXXX, nakoľko v zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Prešove vo veci pod sp.zn. 18Co 158/2015 žalovaný nadobudol túto parcelu do svojho vlastníctva 27.01.2011. V takomto prípade pri podaní žaloby dňa 08.07.2015 nemohol tieto pozemky vydržať. V ostatnom žalobcovia trvali na svojich pôvodných vyjadreniach.

26. Žalobcovia podaním zo dňa 13.09.2021 doplnili argumentáciu s tým, že žalovaný 1/ nesprávne aplikoval nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I.ÚS 460/2017, nakoľko jeho právne závery

možno považovať za ojedinelé a vymykajúce sa rozhodovacej ustálenej praxi o čom svedčí nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I.ÚS 510/2016 zo dňa 19.01.2021, kedy dobromyseľnosť sťažovateľov nebola vyhodnotená ako dostatočná pre prelomenie zásady nemo plus juris v prípade absencie reálneho titulu, v dôsledku ktorého vlastnícke právo pôvodného vlastníka zaniká. Zároveň poukázali na rozhodnutie Veľkého senátu NSSR sp.zn. 1V Obdo 2/2020 z 27.04.2021, podľa ktorého na základe absolútne neplatného právneho úkonu nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo a toto potom následne previesť na inú osobu. V prejednávanej veci je prvotne neplatným právnym úkonom tzv. druhá konfiškácia, nakoľko v tom čase už majetok pána O. nebol v jeho vlastníctve.

27. Ďalšie písomné podania strán sporu vo veci samej v odvolacom konaní predložené neboli.

28. S námietkou žalobcov ohľadom nesprávneho pridelenia veci sa odvolací súd nestotožnil. Odvolací súd prejednal vec v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej s tým, že pôvodne vec bol prejednávaná na odvolacom súde pod sp.zn. 4Co 21/2019 v zložení Mgr. Miloš Kolek a členovia senátu JUDr. Mariana Muránska a JUDr. Daniela Babinová, pričom rozhodnutím tohto senátu došlo k zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie a vráteniu veci na ďalšie konanie. Mgr. Miloš Kolek má od 01.01.2021 prerušený výkon súdnictva z dôvodu vykonávania funkcie podpredsedu súdnej rady Slovenskej republiky, pričom podľa Rozvrhu práce Krajského súdu v Prešove na rok 2021 JUDr. Mariana Muránska a JUDr. Daniela Babinová nepôsobia spolu v jednom senáte. Na základe bodu 2.2 špecifických pravidiel prideľovania vecí bod 1. Rozvrhu práce Krajského súdu Prešov na rok 2021 ak bola vec zrušená odvolacím súdom a vrátená súdu prvého stupňa, ktorý opätovne vec predložil na rozhodnutie, zapíše sa do súdneho registra pod novou spisovou značkou tomu odvolaciemu senátu, ktorý vec zrušil. Ak takéhoto senátu niet, následne sa prideľuje vec do senátu, v ktorom sú zaradení zostávajúci dvaja členovia pôvodného senátu. Medzi nich sa vec prideľí náhodným výberom. Nakoľko takto nebolo možné prideľiť vec, pretože JUDr. Mariana Muránska a JUDr. Daniela Babinová už nepôsobia v jednom senáte podľa Rozvrhu práce na rok 2021 bola vec pridelená náhodným výberom medzi všetky senáty vybavujúce agendu Co. Týmto spôsobom bol zachovaný postup prideľovania vecí podľa Rozvrhu práce Krajského súdu v Prešove.

29. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolania žalovaných proti výroku I. II. sú dôvodné, preto v tejto časti zmenil napadnutý rozsudok a žalobu zamietol. Ako vecne správny bol potvrdený výrok III. rozsudku prvoinštančného súdu, ktorý napadli odvolaním žalobcovia.

30. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

31. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

32. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal čiastočne správny právny záver, preto bol rozsudok potvrdený vo výroku III..

33. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, no zo zistených skutočností prijal nesprávny právny záver a to vo vzťahu k výrokom I. II.. Odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie z uvedeného dôvodu zmenil (§ 388 CSP) v týchto výrokoch.

34. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods.1 písm. b CSP) odvolací súd uvádza, že táto námietka nebola zo spisu zistená.

35. Právo na spravodlivý proces je veľmi široko koncipovaný pojem, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť práva ako prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, ako aj ďalšie iné. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie zo strany súdu. O porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdu však ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, ktorá jednoznačne odôvodní záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne konanie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd uvádza, že v odvolaní nebolo konkrétne uvedené akým konaním súdu malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zo spisu odvolacím súdom nebolo zistené všeobecne namietané konanie súdu porušujúce práva odvolateľov na spravodlivý proces.

36. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

37. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

38. K námietke o nesprávnom právnom posúdení § 365 ods.1 písm. h) odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka bola naplnená vo vzťahu k výroku I. a II. rozsudku, ktoré odvolací súd právne posúdil odlišne.

39. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vo výrokoch I. a II. určil, že žalobcovia 1/ až 5/ sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti špecifikovanými v žalobe a zároveň určil, že Y. H. rod. P. bola ku dňa svojej smrti podielovou spoluvlastníčkou týchto nehnuteľností v rozsahu X/XX. Súd

prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na právne závery predošlého rozhodnutia odvolacieho súdu, podľa ktorého žaloba podľa všeobecných predpisov Občianskeho práva v danom prípade prichádza do úvahy, pričom súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil ďalšiu úlohu danú mu odvolacím súdom, kedy bolo povinnosťou súdu prvej inštancie preveriť, či vlastnícke právo žalobcov, respektíve ich právnych predchodcov k týmto nehnuteľnostiam skutočne existovalo. V tejto súvislosti súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil námietku vydržania vznesenú žalovanými 1/ a 2/, pričom odvolací súd sa nestotožňuje s jeho právnym záverom uvedenom v bode 22 odôvodnenia, kedy pokiaľ bol zápis z XX.XX.XXXX ničotným aktom, nemohol byť Československý štát dobromyseľný pri vstupe do prípadnej držby a následne ďalšie subjekty, ktoré boli štátnymi subjektami nemohli byť dobromyseľnými, a preto nemohli nadobudnúť vlastnícke právo z titulu vydržania. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že spôsobilým subjektom vydržania je každá osoba, ktorá je spôsobilá nadobudnúť vlastnícke právo. Vydržať vlastníctvo preto môže nielen fyzická, ale od 01.01.1992 aj právnická osoba a štát. V danom prípade nemožno odlišne posudzovať situáciu, kedy je oprávneným subjektom nadobúdajúcim vlastnícke právo vydržaním štát, pričom pokiaľ sa jedná o právnickú osobu aj so 100% vlastníctvom štátu, nemožno diferencovať medzi postavením takejto právnickej osoby a postavením fyzickej osoby, či samotným štátom. V tejto súvislosti preto súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil námietky žalovaných.

40. Odvolací súd k námietke žalovaných poukazuje na všeobecné princípy inštitútu vydržania:

Vydržanie je originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva na základe dlhodobej dobromyseľnej držby veci. Účelom vydržania je zjednotenie faktického stavu, v rámci ktorého sa oprávnený držiteľ veci vzhľadom ku všetkým okolnostiam domnieva, že je jej vlastníkom, so stavom právnym, pri ktorom sa držba veci stane súčasťou výkonu vlastníckeho práva. Vydržanie súčasne odstraňuje právnu neistotu spojenú s vadami alebo nedostatkom nadobúdacieho titulu, ak oprávnený držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti nemohol o týchto vadách vedieť alebo sa, naopak, mohol domnievať, že nadobúdací titul riadne existuje. Vydržanie tiež predstavuje určitú výnimku z nepremlčateľnosti vlastníckeho práva (§ 100 ods. 2 OZ). Samotným nevykonávaním síce vlastnícke právo nikdy nezaniká, ak však k tomu pristúpi dlhodobý výkon oprávnenej držby zo strany inej osoby, dôjde vydržaním k zániku vlastníctva u pôvodného vlastníka a k jeho vzniku u vydržateľa. Tým, že je vydržanie originálnym spôsobom nadobudnutia vlastníctva, sa posilňuje aj postavenie vydržateľa ako vlastníka. Ten totiž neodvodzuje svoje vlastnícke právo od svojho predchodcu a nedopadá na neho uplatňovanie zásady „nemo plus iuris ad alium transferre potest, quam ipse habet“ (nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má). Táto skutočnosť má svoj význam najmä v tých prípadoch, keď vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nebolo dôsledne zapisované do verejných registrov, čo sa mohlo následne prejavovať zápisom duplicitného vlastníctva a s tým spojenými ťažkosťami pri preukazovaní vlastníctva u právnych predchodcov.

„Aj keď Občiansky zákonník explicitne neupravuje všeobecný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka iba na základe dobrej viery nadobúdateľa, s výnimkou vydržania nemožno bezvýnimočne tvrdiť - ako to konštatovali všeobecné súdy - že samotná absencia vlastníckeho práva prevodcu (dominum auctoris) povedie automaticky k neplatnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva. V tomto smere musí dôjsť aj k určitému posunu v doterajšej judikatúre ústavného súdu v riešení otázky „nemo plus iuris“ (I. ÚS 50/2010) o nové interpretačné závery či vývoj sociálnej reality najmä v zmysle zásadnej ochrany tej osoby, ktorá robila právny úkon s dôverou v určitý - jej druhou stranou prezentovaný skutkový stav. Navyše, ak bol potvrdený údajmi z verejnej štátom vedenej evidencie a najmä, keď ho potom aprobuje aj príslušný orgán verejnej moci [kataster nehnuteľností, súd a pod.]. Princíp dobrej viery chrániaci účastníkov súkromnoprávných vzťahov je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istým svojim vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu (porovnaj aj R 14/2009). Otázkou dobrej viery takeého nadobúdateľa vlastníckeho práva sa tak všeobecné súdy musia vždy riadne zaoberať pri jeho spochybňovaní treťou osobou.

Ústavný súd z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany musí tak postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Tým sa dostávajú do vzájomnej kolízie obidve ústavné hodnoty - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (princíp nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet, t. j. nikto nemôže previesť na iného viac práv, než koľko sám má). Pokiaľ však nemožno zachovať maximum z obidvoch základných

práv (čo platí aj pre tento prípad), treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má niest' nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovú sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní. K rovnakým záverom došla aj naša predvojnová judikatúra či neskoršia jurisprudencia (rozhodnutie č. 10750 - „pochválné nadobudnutie nahrádza len nedostatok vlastníctva predchodcu, nie však ostatné podmienky platnej zmluvy.“, či rozhodnutie č. XXXX alebo Luby, Š. Nadobudnutie vlastníctva od nevlastníka. Výber z diela a myšlienok. Bratislava: Iura edition, 1998, s. 449), ako aj zahraničná právna úprava (napr. čl. 1153 talianskeho Codice civile, maďarský občiansky zákonník, 5. Kniha, 2. časť, titul V, kapitola IX, čl. 5:39, alebo komentár k čl. 169 civilného kódexu Poľskej republiky, C. H. Beck 2014, s. 366, či k § 367 rakúskeho občianskeho práva, Springer Verlag, 2010 Wien, s. 133, alebo Tégl, P.: Niektoré teoretické problémy nadobudania od neoprávneného, Právní rozhledy č. 10/2009, s. 344, či „Spôsob, akým vec opustila sféru vplyvu vlastníka, ako kritérium dôležité pre ochranu nadobúdateľa pri nadobúdaní od neoprávneného“, Právní rozhledy č. 4/2016, s. 120n. a pod), preto ústavný súd nevidí dôvod sa k nim opäť neprihlásiť a prevziať ich tak, že ak sťažovateľ pri nadobudnutí nehnuteľností evidovaných v katastri nehnuteľností konal v dobrej viere v konštitutívny akt štátu (v tomto prípade dvojnásobný - opatrenie konkurzného súdu a rozhodnutie o povolení vkladu), mal by požívať ústavnú ochranu. Obdobnou problematikou sa zaoberal aj Ústavný súd Českej republiky (napr. III. ÚS 415/15 op.) a v ostatnom náleze sp. zn. III. ÚS 247/14 z 28. januára 2016 zhrnul svoju doterajšiu judikatúru s jasným záverom o originárnom spôsobe nadobudnutia vlastníckeho práva dobromyseľným nadobúdateľom, ktorému treba poskytnúť ústavnoprávnu ochranu, ak odvodzoval svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam evidovaným v katastri nehnuteľností od právneho úkonu, ktorý by bol neskôr posúdený hoci aj absolútne neplatným. Nevyhnutným predpokladom pre tento originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva je dobrá viera nadobúdateľa, ktorú sú všeobecné súdy povinné dôsledne posúdiť s ohľadom na individuálne okolnosti každého prípadu. Potom už zistenie, že osoba bola v dobrej viere, zakladá poskytnutie ochrany jej vlastníckemu právu. Ústavný súd sa domnieva, že toto pravidlo možno použiť aj pre riešenie skutkovo podobných prípadov na území Slovenska, lebo nám dáva rozumný zmysel na usporiadanie celej matérie, pri rovnakom právnom základe (č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení).“ (Ústavný súd SR, I. ÚS 549/2015)

41. Odvolací súd poukazuje na vyššie citované závery z rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky, kedy Ústavný súd riešil konflikt základných práv, a to práva vlastníť majetok a princíp právnej istoty, pričom v danom prípade opätovne dochádza ku konfliktu týchto práv, nakoľko vlastnícke právo žalovaných, ktorí aj reálne vykonávajú oprávnenia vlastníka v trvaní niekoľkých desiatok rokov, a to v súlade s princípom dobrej viery, že táto nehnuteľnosť im patrí, je v danom prípade z hľadiska poskytnutia súdnej ochrany uprednostnené pred právom vlastníkov nehnuteľnosti, respektíve ich právnych predchodcov, ktorým toto vlastnícke právo vzniklo na základe prídelovej listiny. V tomto smere pre posúdenie nárokov strán sporu je podľa názoru odvolacieho súdu rozhodujúci nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I.ÚS 460/2017-73 zo dňa 20.12.2017, ktorý sa týka skutkovo rovnakej veci, a to pozemkov, ktoré sa týkajú rovnakých konfiškátov v rovnakom katastrálnom území, ktoré následne boli určené na výstavbu Hydínarských závodov. Ústavný súd v tomto rozhodnutí poukázal na to, že ochrana dobrej viery chrániaca účastníkov súkromnoprávnych vzťahov je jedným z kľúčových prejavov princípu dôvery a právnej istoty odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Táto ochrana môže vylúčiť ochranu vlastníckeho práva pôvodného vlastníka. Poskytnutie prednosti jednej z obidvoch požiadaviek však musí vyjsť zo starostlivého skúmania individuálnych okolností každého prípadu a s ohľadom na zásadu „nemo plus iuris at alium transfere potest, quam ipse habet“ s náležitým a prísnyim hodnotením dobrej viery nadobúdateľa vlastníckeho práva. Je pritom potrebné nájsť praktickú konkordanciu medzi obidvoma protikladne pôsobiacimi princípmi tak, aby zostalo zachované maximum z obidvoch a ak to možné nie je, potom dať prednosť tomu riešeniu, ktorému svedčí ešte ďalší princíp či všeobecne uznávaná predstava spravodlivosti.

42. V danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že všeobecne uznávanému princípu spravodlivosti zodpovedá stav, podľa ktorého sú vlastníkami predmetných nehnuteľností žalovaní 1/ a 2/ s ohľadom na dlhodobé faktické užívanie týchto nehnuteľností, ktoré sa nachádzajú pod komunikáciami bez rušenia zo strany pôvodných vlastníkov. Dôležitou okolnosťou pre posudzovanie stretu práv strán sporu je skutočnosť, že v konaní bolo preukázané uplatnenie reštitučného nároku zo strany právnych predchodcov žalobcov 8/ a 9/, kedy rozhodnutím Okresného úradu v Prešove, odbor pozemkový,

poľnohospodárstva a lesného hospodárstva bol priznaný reštitučný nárok dedičov po U. P. a manželke Y. s poukazom na skutočnosť, že časť parcely mp č. XXX/X bola prevedená na štát hospodárskymi zmluvami z roku XXXX a je vedená na LV č. XXX v prospech C. štátu - H. diaľnic W.. Je teda zrejmé, že týmto rozhodnutím došlo k náprave majetkovej krivdy spôsobenej konaním C. štátu, ktorý bez náhrady zabral predmetné nehnuteľnosti prídelom pridelené U. P. a manželke Y.. Ako vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I.ÚS 460/2017, a to z bodu 8 odôvodnenia, pokiaľ včasnému uplatneniu reštitučného nároku nebránila žiadna objektívna skutočnosť, teda skôr subjektívna skutočnosť, týmto spôsobom sa nemá obchádzať reštitučný predpis a v takomto prípade má prevážiť zásada, podľa ktorej právo patrí bdelym nad nedbanlivosťou a laxnosťou žalobcov. K rovnakým záverom dospel Krajský súd v Prešove v konaní vedenom pod sp.zn. 23Co 43/2018, ktorý svojím rozsudkom z 25.04.2018 zamietol žalobu v právne obdobnej veci a s poukazom na citované rozhodnutie Ústavného súdu zamietol žalobu pre neunesenie dôkazného bremena o vlastníctve žalobcov a nepreukázanie naliehavého právneho záujmu. Skutkové okolnosti týchto prípadov sú podľa názoru odvolacieho súdu rovnaké, kedy v prebiehajúcom konaní dokonca časť dedičov uplatnila s úspechom reštitučný nárok, pričom ostatní žalobcovia nepreukázali žiadne okolnosti objektívneho charakteru, ktoré by im bránili včasnému uplatneniu reštitučného nároku. Odvolací súd poukazuje na to, že princíp právnej istoty je jedným zo základných princípov demokratického štátu, pričom nemožno nebrať do úvahy skutočnosť, že žaloba vo veci samej bola podaná v roku 2015, teda viac ako po 35-tich rokoch od zmeny predošlého režimu, ktorý neprípisoval ochrane vlastníckeho práva súkromných vlastníkov vysokú dôležitosť a taktiež po viac ako 10-tich rokoch od obdobia, kedy boli uplatňované obdobné žaloby v prípadoch, že nedošlo k ochrane pôvodných vlastníkov v zmysle reštitučných predpisov a teda k náprave majetkových krívd postupom podľa reštitučného zákonodarstva. Práve táto skutočnosť bola dôležitou pre posúdenie kolízie práv strán sporu. Je pravdou, že už v roku 2006, respektíve 2008 boli podané žaloby zo strany žalobcov, ktoré však neskončili prejednaním merita veci, nakoľko žalobcovia hneď po podaní žaloby túto buď vzali späť, alebo bolo konanie zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku, preto možno konštatovať, že riadne nepokračovali v uplatňovaní svojich práv, čo nepochybne možno hodnotiť ako konanie, ktoré je v rozpore s princípom právnej istoty.

43. Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že vznesená námietka vydržania zo strany žalovaných 1/ a 2/ nebola správne posúdená súdom prvej inštancie. Žalovaní 1/ a 2/ sa stali vlastníkmi predmetných nehnuteľností napriek skutočnosti, že právny úkon, od ktorého odvíjal svoje vlastnícke právo štát ako právny predchodca žalovaných 1/ a 2/ bol domnelým titulom nadobudnutia vlastníckeho práva. Následne však zo skutkového stavu vyplýva, že tieto nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania, prestali byť v užívaní Jednotného roľníckeho družstva a na základe následných úkonov došlo k zápisu vlastníckeho práva pre štát, ktorý prostredníctvom svojich organizácií aj skutočne a fakticky vykonával oprávnenia vlastníka nad týmito nehnuteľnosťami, ktoré sú zastavané cestnými komunikáciami. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že na základe právne neúčinnnej konfiškácie predmetnej parcely v prospech Československého štátu však časť parcely mp č. XXX/X bola prevedená na štát, a to na H. diaľnic W. hospodárskou zmluvou zo dňa XX.XX.XXXX, respektíve XX.XX.XXXX. Práve táto skutočnosť podľa názoru odvolacieho súdu mohla aj pri bežnej opatrnosti, ktorú možno vyžadovať od každého subjektu vzhľadom na povahu prípadu vyvolať dôvodné presvedčenie subjektu zapísaného na liste vlastníctva, že mu táto nehnuteľnosť patrí. Oprávnená držba spravidla spočíva na skutkovom omyle, keď sa oprávnený držiteľ domnieva, že bol urobený určitý právny úkon, hoci tomu tak nebolo, no práve táto skutočnosť je podstatou inštitútu vydržania ako originálneho spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva. Pokiaľ teda právny predchodca žalovaných bol oprávneným držiteľom, na základe týchto skutočností sa oprávnené mohol domnievať, že je aj vlastníkom veci a neprerušene užíval predmet vydržania počas vydržacej doby, nadobudol vlastnícke právo vydržaním. Odvolací súd má za to, že aj keď dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z objektívneho hľadiska, právny predchodca žalovaných s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu a vzhľadom na v tom čase bežnú prax v Československej republike, že subjekty štátu nadobúdali nehnuteľnosti do svojho vlastníctva, s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu preto nemohli mať pochybnosti o tom, že užívajú nehnuteľnosť, ktorá im nepatrí aj s poukazom na skutočnosť, že jedná sa o pozemok zastavaný cestnou komunikáciou. Oprávnená držba sa teda môže opierať aj o domnelý právny dôvod (titulus putativus). Právna úprava vydržania pred 01.01.1992 neumožňovala vydržanie právnickou osobou, nakoľko táto nebola spôsobilým subjektom vydržania, až na základe zrovnoprávnenia všetkých foriem vlastníctva a subjektov občianskoprávných vzťahov bolo možné dospieť k záveru, že právnická osoba sa stala spôsobilým subjektom vydržania. Judikatúra súdov Slovenskej republiky ako aj Českej republiky však došla k záveru, že oprávnenú držbu právnickej osoby pred 01.01.1992 je možné započítať do vydržacej

doby, ak išlo o oprávnenú držbu. Ak došlo k vzniku právneho vzťahu alebo nároku z tohto právneho vzťahu pred 01.01.1992, je potrebné posúdiť jeho vznik a nároky podľa právnej úpravy pred 01.01.1992. Ak však tento právny vzťah pretrval i po 01.01.1992, je potrebné posúdiť ďalšiu existenciu tohto vzťahu i nároky, ktoré z neho vznikli podľa právnej úpravy po 01.01.1992. Prechodné ustanovenie § 686 Občianskeho zákonníka je potrebné vyložiť v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ktorá poskytuje ochranu vlastníckemu právu a tým aj právu držby bez ohľadu na subjekt vlastníctva.

44. K otázke tzv. „druhej konfiškácie“, ktorá prebehla v roku 1958 a kedy opätovne mali byť konfiškované pozemky pôvodnému vlastníkovi napriek tomu, že tieto mu už boli raz skonfiškované a pridelené prídelcom, odvolací súd uvádza, že vzhľadom na skutočnosť, že tieto prídelky neboli zavedené do pozemkovej knihy práve táto skutočnosť mohla byť dôvodom, pre ktorý štát opätovne vydal konfiškačné rozhodnutie na pôdu, ktorá medzičasom bola pridelená prídelcom. Z pohľadu historických súvislostí, teda pomerne známemu faktu, že v povojnových rokoch dochádzalo k vzniku neprehľadnej situácie v súvislosti s množstvom konfiškovaných pozemkov osôb maďarskej národnosti, nemeckej národnosti, či „zradcov“, preto v historickom kontexte túto tzv. „druhú konfiškáciu“ nemožno hodnotiť ako úkon, ktorý by nemohol založiť dobromyseľnosť štátu či štátnych organizácií pri nadobúdaní vlastníckeho práva k pozemkom v neskoršom období.

45. Z uvedeného dôvodu preto najneskôr 01.01.2002 sa právny predchodca žalovaných 1/ a 2/ stal vlastníkom predmetných nehnuteľností, čím došlo k originálnemu nadobudnutiu vlastníckeho práva aj napriek existencii prídelu zo 07.04.1948.

46. V danom prípade ako vyplýva aj z nálezov Ústavného súdu je ústavne konformný výklad dobromyseľnosti držby založený na skúmaní skutočností, či držiteľ objektívne mohol byť presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom objektívne nadobudol, pričom poctivým spôsobom nadobudnutia veci je to, ak nadobudne vec v súlade s dobrými mravmi spravidla je rozhodujúce to, či za držanú vec aj zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté protiplnenie alebo išlo o dar. V danom prípade sa jednalo o špecifický prípad, kedy právnym predchodcom žalobcov bola vec pridelená vec na základe prídelovej listiny, pričom ako vyplýva potom z neskoršieho vnesenia veci do družstva, nebolo ich povinnosťou ani doplatiť prídelovú cenu. Samotný pozemok daný prídelcom bol daný do ich osobného užívania, pričom tento nemohli ani scudziť, prenajať, či zaťažiť bez predchádzajúceho súhlasu poverenctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy. Zároveň boli povinní na tomto majetku osobne hospodáriť a ak riadne nehospodárili, mohol byť tento prídel odňatý. Tieto všetky okolnosti nasvedčujú tomu, že predmetné nehnuteľnosti neboli „typickým vlastníctvom prídelcov“, ale akousi formou, kedy im štát vzhľadom na vtedajšiu situáciu v povojnovom Československu prideliť vlastníctvo konfiškované osobám maďarskej, nemeckej národnosti, či zradcom. Aj na tieto okolnosti prihliadal odvolací súd pri posudzovaní súbehu vlastníckeho práva žalobcov a vlastníckeho práva žalovaných a táto skutočnosť spolu s tým, že časť oprávnených dedičov po prídelcoch si uplatnila reštitučný nárok ako aj to, že na súd sa obrátili až po uplynutí viac ako 30-tich rokov od zmeny zriadenia v Československu, respektíve na Slovensku, boli skutočnosťmi rozhodujúce pre posúdenie veci a zohľadnené ako individuálne špecifiká tohto prípadu. Rovnako v obdobnej veci vedenej na Okresnom súde v Prešove pod sp.zn. 29C 115/2012 bola zamietnutá žaloba žalobcov, ktorí sa domáhali na základe rovnakých prídelových rozhodnutí v rovnakej katastrálnej oblasti. Nepriznať vlastnícke právo právnym nástupcom prídelcov je dôvodné aj z hľadiska zachovania princípu právnej istoty rozhodnúť v obdobnej veci rovnako, pričom to, že v prejednávanej veci došlo k prevodu vlastníckych práv na právnické osoby, ktoré nie sú vo vlastníctve štátu a v danom prípade došlo k prevodom týchto nehnuteľností na právnické osoby, ktorých vlastníkom je štát, nemôže byť dôvodom pre odlišné právne posúdenie. Aj v danom prípade odvolací súd konštatuje, že na strane žalobcov za tejto situácie bola zjavná absencia legitímneho očakávania, čím nemohli byť naplnená preventívna funkcia takejto žaloby podľa § 137 písm. c/ OSP, či podľa § 80 písm. c/ OSP, ktorý bol účinný v čase podania žaloby.

47. Pokiaľ teda žalobcovia v rozpore so zásadou uznávanou už v rímskom práve, podľa ktorej patrí právo len bdelym nevyužili možnosť zmiernenia majetkových krívd uplatnením reštitučných nárokov na rozdiel od časti oprávnených dedičov a podali žalobu o určenie vlastníckeho práva dňa 08.07.2015, teda v takomto prípade dospel odvolací súd k záveru, že princíp spravodlivosti bude zachovaný presadením zásady právnej istoty. Z týchto dôvodov zmenil napadnutý rozsudok vo výrokoch I. a II. a žalobu žalobcov zamietol.

48. S poukazom na uvedené skutočnosti považoval odvolací súd za právne dôvodné potvrdiť napadnutý rozsudok vo výroku III., pričom odvolací súd poukazuje aj na odôvodnenie súdu prvej inštancie v bode 25, ktorá je nepochybne v súlade so závermi Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I.ÚS 460/2017, na ktorý už odvolací súd poukázal.

49. Ani doplnenú argumentáciu žalobcov nepovažoval odvolací súd za takú, ktorá by preukazovala dôvodnosť ich právneho názoru. Pokiaľ sa týka rozhodnutia Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1V Obdo 2/2020 k uvedenému odvolací súd uvádza, že právne závery tohto rozhodnutia nemožno vzťahovať na prejednávany prípad, nakoľko skutkové okolnosti, na základe ktorých rozhodoval Veľký senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sú odlišné od prejednávanej veci. Vo veci Veľkého senátu išlo o obchodno-právny spor, ktorý sa týkal prevodu nehnuteľnosti v rámci vykonávania konkurzu. Už zo samotných skutkových okolností je teda zrejmé, že predmetné rozhodnutie nie je aplikovateľné v tejto veci. Rovnako namietané rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I.ÚS 510/2016 zo dňa 19.01.2021 vychádza z odlišnej skutkovej situácie, nakoľko v prejednávanej veci išlo o konštatovanie absolútnej neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva z dôvodu, že išlo o tzv. prepadný záloh, kedy v prípade nesplnenia úveru zo strany žalobcov bol veriteľ oprávnený uspokojiť sa ponechaním si vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam bez ohľadu na výšku dlžnej sumy. Z uvedeného je zrejmé, že skutkové okolnosti veci, ktorou sa zaoberal Ústavný súd Slovenskej republiky, na závery ktorého žalobcovia poukazovali, nemožno aplikovať na prejednanú vec.

50. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I.ÚS 460/2017 zo dňa 20.12.2017 sa týka skutkovo rovnakej veci, a preto nebolo možné sa odchyliť od záverov, ku ktorým dospel Ústavný súd v prejednávanej veci na skutkovo rovnakom prípade.

51. Zároveň odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20Co 154/2017 - 2069 zo dňa 27.06.2019, kedy v prejednávanej veci sa jednalo o skutkovo rovnakú situáciu s čiastočne rovnakými žalobcami v tom na základe rovnakých skutkových okolností, teda domáhania sa vlastníctva po právnych predchodcoch na základe výmeru poverenictva poľnohospodárskej a pozemkovej reformy, kedy súd prejednávajúci vec zdôraznil absenciu legitímneho očakávania, v dôsledku čoho nemohla byť naplnená preventívna funkcia žaloby, preto aj na závery tohto rozhodnutia odvolací súd poukazuje a uvádza, že je naplnením princípu právnej istoty, aby skutkovo obdobná vec bola rovnako rozhodnutá.

52. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: "súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu". (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

53. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 CSP).

54. Odvolací súd z dôvodu zmeny rozhodnutia rozhodoval aj o náhrade trov konania na súde prvej inštancie (§ 396 ods. 2 CSP).

55. Výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP).

56. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný

úspech žalobcu vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala.

57. Výnimkou pri rozhodovaní o trovách konania je ust. § 257 CSP, ktorého účelom je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynuli z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliadne na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti. Môže tak dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (viď. uznesenie Ústavného súdu SR z 08.12.2011, sp. zn. II. ÚS/563/2011).

58. Ako z uvedeného vyplýva, v sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia ust. § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Výnimočnosť pritom môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Prítom rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprímeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. Judikatúra konštatuje, že ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnúť. Uvedené ustanovenie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadať kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (pozri uznesenie NS SR z 28.01.2010, sp. zn. 2M Cdo/17/2009).

59. Odvolací súd rovnako považoval za dôvodné sa stotožniť s výrokom o trovách konania, kedy súd prvej inštancie výrokom IV. náhradu trov konania sporovým stranám nepriznal, pričom poukazuje na odôvodnenie v bode 27. V danom prípade za dôvody hodné osobitného zreteľa možno považovať aj okolnosti prípadu, a to, že vývoj judikatúry v riešení skutkovo obdobných vecí prešiel vývojom, ktorý poukázal na to, že je nutné brať do úvahy špecifiká každého prípadu. Vzhľadom na tieto okolnosti vo veci je podľa názoru odvolacieho súdu spravodlivé, aby si strany sporu niesli výdavky samostatne a tento záver platí aj pre rozhodnutie o trovách odvolacieho konania.

60. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).